

da acto de piedad que practiquen en el sentido de conseguir de Dios los referidos beneficios.

Dios Nuestro Señor guarde á U. muchos años. Guadalajara, Febrero 21 de 1878.

Luis Michel.

Francisco Arias y Cárdenas.

Francisco M. Vargas.

Disponen los Sres. Gobernadores de la S. Mitra, que los Sres. párrocos se sirvan acusar recibo de la anterior circular, que les ha sido tambien directamente remitida por el último correo.

EL NUEVO

SUMO PONTÍFICE.

Segun mensaje que transmitió ayer el telégrafo de México, la eleccion del sucesor del Sr. Pio IX, se celebró el dia 19, dedicado á Sr. San José, —Patron universal de la Iglesia,—recayendo en el

Cardenal italiano Sr. Pecci, quien tomó el nombre de Leon XIII.

Sus rasgos biográficos, publicados en los periódicos, son los que siguen:

“Pecci, de origen romano, nació de una de las principales familias, el año de 1810; pero hace poco se acercó en Roma, habiendo sido antes Arzobispo de Perugia. Es de muy severas costumbres, sinceramente religioso y muy conocedor de los asuntos de la Iglesia. Fué hecho Cardenal en 1853, y ha sido de muy honrosos antecedentes; por cuyo motivo siempre lo distinguió con su amistad el Sr. Pio IX.”

LOS EDITORES.

Por la redaccion, traducciones é inserciones, N. Parga.

COLECCION

DE

Documentos Eclesiásticos.

Responsable.—N. Parga.

Imp. de N. Parga.

TOM. 2.

Guadalajara, Marzo 8 de 1878.

NUM. 5.

SECCION I.

Disposiciones generales de la Iglesia.

Gobierno eclesiástico del Arzobispado de Guadalajara.—Sres. Curas de esta Arquidiócesis.—El Illmo. y Rmo. Sr. Arzobispo se ha servido dirigirnos un oficio que con insercion de la Bula pontificia á que se refiere es del tenor siguiente:

“Santa Visita del Arzobispado de Guadalajara.—He recibido el tanto que adjunto á V. SS. de la Bula que en 16 de Noviembre del año próximo pasado, tuvo á bien expedir Ntro. Smo. Padre el Sr. Pio IX, declarando Doctor de la Iglesia y concediendo este título al gran Obispo de Ginebra, S. FRANCISCO DE SALES, y prescribiendo que el oficio y Misa de dicho Santo se aen lo sucesivo del comun de Doctores Pontífices, con las modificaciones que la misma Bula señala. — Aunque ya en la Coleccion de Documentos eclesiásticos que se publica en esta Diócesis, á la pag. 359 del tomo 1º, se inserta el decreto de la S. Congregacion de Ritos

relativo á este asunto; sin embargo, y cumpliendo con lo que su Santidad ordenó en la citada Bula, y á fin de que llegue al conocimiento de todos mis diocesanos, por medio de los SS. Curas, á quienes V. SS. se servirán encargar esto mismo, me ha parecido conveniente que la mencionada Bula y la presente comunicacion, se publiquen en el tomo 2º que se está formando actualmente de la referida Coleccion; siendo de advertir que en esta Diócesis no tiene lugar lo de la indulgencia plenaria de que trata la repetida Bula, por no haber entre nosotros iglesias de la Visitacion. — Creo que de esta manera quedará suficientemente promulgada esta declaracion de la S. Sede. — Me es grato, en fin, con este motivo, reiterar á V. SS. las seguridades de mi distinguido aprecio y muy atenta consideracion.—Dios Nuestro Señor guarde á V. SS. muchos años.— Santa Visita de Ahuacatlan, 19 de Febrero de 1878.—

† PEDRO.—Arzobispo de Guadalajara. —Sres. Gobernadores de la S. Mitra, Canónigo D. Luis Michel, y Canónigo Dr. D. Francisco Arias y Cárdenas. —Guadalajara.

"PIUS PP. IX. AD PERPETUAM REI MEMORIAM. —Dives in misericordia Deus, qui Ecclesiae suae in hoc mundo militanti numquam defuit, adjuxta varias rerum ac temporum vicissitudines opportuna sapienter praesidia subministrat, cum saeculo XVI. christianas gentes in virga furoris sui visitaret, pluresque Europae provincias grassantium late haeresum tenebris obrui permetteret, haud volens plebem suam repelere, nova sanctorum virorum lumina provide excitavit, quorum splendore collustrati Ecclesiae filii in veritate confirmarentur, ipsique praevaricatores ad illum amorem suaviter reducerentur. E quorum clarissimorum hominum numero Franciscus Salesius Episcopus Genevensis, inclytæ sanctitatis exemplar, et verae piaeque doctrinae magister exitit, qui, ne dum voce, sed et scriptis immortalibus insurgentium errorum mostra confodit, fidem asseruit, vitiis eversis mores emendavit, cunctis pervium coelum ostendit. Qua praesellentis sapientia eam laudem assecutus est, qua veteres illos ac praecipuos Ecclesiae Dei doctores praestitisse sa: mem: Bonifacius VIII. Praedecessor Noster declaravit [Cap. Un. de rel. et. ven. Sanctorum in 6.]; qui scilicet "per salutaria documenta illustrarunt Ecclesiam, decorarunt virtutibus, et moribus informarunt", quosque descripsit "quasi luminosas ardentesque lucernas super candelabrum in Domo Dei positas, errorum tenebris profugatis, totius corpus Ecclesiae, tamquam sidus matutinum" irradiantes "scriptu-

rarum recerantes aenigmata, ac profundis et decoris sermonibus ipsius Ecclesiae fabricam, veluti gemmis vernantibus" illustrantes. Hoc sane elogium ad Genevensem Episcopum pertinere, vel eo adhuc vivente, maxime vero post ejus obitum, fama percelebris testata est, et ipsa scriptorum ab eo relictorum singularis eminentiae invicta plane argumento demonstrat. Enimvero magno in pretio Francisci doctrinam, dum in vivis ageret, habitam esse, vel ex eo colligere licet, quod e tot strenuis veritatis catholicae defensoribus, qui eo tempore florevant, unum Genevensem Praesulem sa: mem: Clemens VIII. Praedecessor Noster elegerit, quem adire juveret Theodorum Bezam Calvinianae pestis propugnatorem acerrimum, et cum eo solo solum, agere, ut, illa ove ad ovile Christi revocata, plures alias reduceret. Quod munus adeo eximie Franciscus, non sine vitae suae periculo, implevit, ut haereticus homo ex merito confutatus veritatem fassus sit, licet ex scelere, arcano Dei judicio, indignus extiterit qui ad Ecclesiae sinum rediret. Nec minori plane aestimatione sanctum Episcopum gavisum fuisse exinde constant, quod sa: me: Paulus V. Praedecessor Noster, dum celebris disceptatio "de Auxiliis" Romae ageretur, sancti hujus Praesulis sententiam ea super re exquiri voluerit, ejusque consilio obsecutus, subtilissimam ac periculi plenam quaestionem diu acriusque exagitatam, indicto partibus silentio, consopendam judicaverit. Quin imo,

si ipsae epistolae ab eo ad plurimum scriptae considerentur, cuique comperitum erit, Franciscum ad instar gravissimorum inter veteres Ecclesiae Patres a compluribus, de iis, quae ad Catholicam fidem explicandam, tuendamque, quaestiones ea de re enucleandas ad vitam ad Christianos mores, componendam pertinerent, rogatum saepe fuisse; ipsumque, multa persecutum copiosissime ac docte, apud Romanos Pontifices, apud Principes, apud magistratus, apud sacerdotes cooperatores suos in sacro ministerio, adeo valuisse, ut ejus studio, hortationibus, monitis, consilia saepe inita fuerint, quibus regiones ab haeretica lue purgarentur, Catholicus cultus restitueretur, religio amplificaretur. Haec praecellens doctrinae opinio post illius obitum imminuta non est, imo vehementer aucta; virique ex omni ordine clarissimi, ipsique Summi Pontifices, eminentem illius scientiam magnis laudibus extulerunt. Equidem sa: me: Alexander VII. in Bulla canonizationis (XIII. Kalendas Majas MDCCLXV.) Franciscum Salesium, doctrina celebrem, sanctitati admirabilem praedicavit, aetatisque suae contra haereses medicamen, praesidiumque; ita ut scriptorum illius documentis irrigata populorum ac virorum nobilium pectora affluentem evangelicae vitae messem peperisse affirmet. Quibus plane congruit, quod in Consistoriali allocutione ante canonizationem habita, complexus est, Salesium scilicet "docendo omnes, tum doctrinae salubris verbo, tum vitae innocentis exemplo"

multa in Ecclesiae bonum praestitisse, ejusque adhuc magnam partem superesse "ope monitorum et evangelicae disciplinae documentorum, quae libris consignata, fidelium manibus terebantur". Nec ab his aliena sunt, quae in literis datis ad Monialis Visitationis Monasterii Anneciensis V. Kalendas Augusti An MDCLXVI aiebat, virtutem nimirum, ac sapientiam illius "Christianum Orbem universum late perfundere"; inclita ejus promerita "doctrinamque plane divinam" se admiratum, eum elegisse, quem "praecipuum vitae ducem, ac magistrum sequeretur". Quod quidem magisterium sa: mem: Clementi IX. Praedecessori Nostro ejusmodi visum est, ut et antequam Pontifex esset, de Salesio aseruerit "praeclarissimis voluminibus pium quodammodo armamentarium animarum beneficium condisse", et Pontificatum adeptus antiphonam in illius honorem probaverit, in ea verba, "Replevit Sanctum Franciscum Dominus Spiritu intelligentiae et ipse fluentia doctrina ministravit populo Dei." Suis vero antecessoribus consinens Benedictus XIV sa: men: libros Genevensis Praesulis scientia divinitus acquisita scriptos affirmare non duvitavit, illius auctoritate usus difficiles quaestiones solvit, "sapientissimum animarum Rectorem" appellavit. [Const. "Pastoralis curae" V. Augusti MDCCXXI.] Itaque mirandum minime est plurimos qui ingenii, ac doctrinae laudet florere, academiarum doctores, oratores summos, jurisconsultos, theologos insignes, et vel

ipsos principes virum hunc, vere magnum ac doctissimum ad haec usque tempora praedicasse: multos vero, ut magistrum, fuisse secutos, atque ex ejus libris plura in sua scripta derivasse. Porro haec universalis persuasio, de excellenti Salesii scientia, ex qualitate ipsa doctrinae ipsius exoritur, quae nimirum in sublimi sanctitatis culmine ita in eo supereminet, ut Doctoris Ecclesiae tota propria sit, virumque hunc inter praecipuos magistros sponsae suae a Christo Domino datos, accensendum suadeat. Quamvis enim Sanctos Doctores, qui primis Ecclesiae saeculis flourerunt, antiquitas ipsa spectatos faciat, latinique aut graeci sermonis, quo libros ediderunt, in iis ornamentum accedat, id tamen potissimum, ac planem necessarium [quod supra nonuimus] huic magisterio est, ut in scriptis diffusa ultra communem modum doctrina coelestis appareat, quae argumentorum copia, et varietate, splendoribus veluti circumamicta, totum Ecclesiae corpus nova luce perfundat, sitque fidelibus in salutem. Haec itaque laudum praeconia Genevensis Episcopi libris aptissime conveniunt. Sive enim quae de rebus asceticis ad christianam vitam sancte, pieque ducendam, sive quae de controversiis ad fidem tuendam, et haereticos refutandos, sive quae de divini verbi praedicatione scripsit considerentur, nemo est qui non videat, quanta per sanctissimum virum emolumenta sint in Catholicum populum invecti Equidem duodecim libris insignem, atque incomparabilem tractatu "de amo-

re Dei" docte, subtiliter, dilucideque complexus est, qui tot praecones de suavitate sui auctoris habet, quot lectores. Maxime autem vivis coloribus virtutem, alio opere, quod "Philothea" inscribitur, pinxit; ac prava sternens in directa, et aspera in vias planas, universis Christifidelibus iter ad eam ita facile commostravit, ut vera exinde pietas lucem suam ubique effunderet, viam sibi ad Regnum solia, ad Ducum tentoria, ad judiciorum forum, telonia, officinas, et ita oppidula pastorum aperiret. Enimvero iis scriptis ex sacra doctrina summa scientiae sanctorum principia eruit, et ita enucleat, ut insigne ipsius privilegium plane visum sit, quod ad omnes fidelium condiciones sapienter, leniterque eandem accomodare noverint. Huc accedunt tractatus de rebus ad magisterium pietatis spectantibus, ipsaeque constitutiones, sapientia, discretione, ac suavitate conspicuae, quas pro Sanctimonialibus Ordinis Visitationis Beate Mariae ab eo constituti scripsit. Uberrimam etiam rei asceticae segetem epistolae ipsius ad plurimum datae suppeditant, in quibus illud plane mirabile est, quod Spiritu Dei plenus, et ad ipsum suavitatis auctorem accedens, devoti cultus erga Sacratissimum Cor Jesu semina miserit, quem in hac nostra temporum acervitate maximo pietatis incremento mirifice propagatum, summa cum animi Nostri exultatione conspissimus. Nec praeterendum est, in his lucubrationibus, ac praesertim in interpretatione Cantici Cantorum, plura scriptura-

rum aenigmata, quae ad morales, et anagogicos sensus pertinens, reserari enodari difficultates, obscura nova luce perfundi, quibus licet inferre, Deum, coelestis sui irrigui gratia influente, sancto huic viro sensum aperuisse, ut intelligeret scripturas, easque pervias doctis, indotisque redeeret. Porro ad retundendam haereticorum sui temporis pervicaciam, confirmandosque Catholicos, non minus feliciter, ac de asceticis rebus "Controversiarum" librum in quo plena Catholicae fidei demonstratio est, aliosque tractatus concionesque de veritatibus fidei, itemque "Vexillum Crucis" concipsit, quibus adeo strenue, pro Ecclesiae causa certavit, ut innumerat perditorum omnium multitudinem ad ejus sinum reduxerit, fidem in tota caballiacensium provincia longe lateque, restituerit. Imprimis auctoritatem ejus Apostolicae Sedis, ac Romani Pontificis Beati Petri successoris propugnavit, ac ipsius Primatus vim ac rationem, ea perspicuitate explicavit, ut Vaticani Oecumenisi Concilii definitionibus feliciter praelucerit. Certe, quae de infallibilitate Romani Pontificis, in quadragesimo sermone "Controversiarum" asserit, cujus authographum, dum in Concilio res ageretur, detectum est, ejusmodi sunt, quae nonnullos Patres tunc ea super re adhuc ancipites, ad definitionem discernendam, veluti manu duxerint. Ex tanto Sancti Praesulis in Ecclesiam amore, et ejus defendendae studio ea ratio enata est, quam in Divini verbi praeconio adhibuit, sive ad Chris-

tianam plebem in elementis fidei erudiendam, sive ad mores doctiorum in formandos, sive ad fideles omnes ad perfectionis culmen deducendos. Etenim se debitorem agnoscens sapientibus, et insipientibus, omnibus omnia factus, simplicis, et agrestes homines in simplicitate sermonis docere curavit. inter sapientes vero locutus est sapientiam. Qua super re, et prudentissima praecepta tradidit, idque assecutus est, ut sacrae eloquentiae dignitas temporum vitio collapsa, ad antiquum splendorem proposito Sanctorum Patrum exemplo revocaretur; atque ii disertissimi oratores ex hac schola prodierint, a quibus uberrimi fructus in universam Ecclesiam redundarunt. Itaque sacrae eloquentiae instaurator, ac magister ab omnibus habitus est. Denique coelestis ejus doctrina, veluti aquae vivae flumen, irrigando Ecclesiae agro, adeo utiliter populo Dei fluxit ad salutem, ut verissima appareant, quae sa: mem: Clemens VIII. Praedecessor Noster, Salesio, cum ad Episcopalem dignitatem eveheretur, veluti divinans dixerat, iis proverbiorum verbis adhibitis: "Vade fili, et bibe aquam de cisterna tua, et fluenta putei tui; deriventur fontes tui foras, et in plateis tuas aquas divide" Has itaque salutis aquas haurientes cum gaudio fideles, eminentem Genevensis Episcopi scientiam suspexerunt, eumque magisterio Ecclesiae dignum ad haec usque tempora existimaverunt. Enimvero his causis adducti, pluri ex Vaticani Concilii Patribus, Nos, enixis votis, communi voce rogarunt,